

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita B. Ermenoldi, Primi Abbatis Monasteij S. Gerogij in Brunfeningen. ex ea quæ iussu VValdrici 16. Abbatis eiusde[m] Monasterij scripta est. Obijt autem vir sanctus, Anno à partu Virginis 1121. ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

nostrū deuotione syncera uenerimus, ibiq; coram Iesu D.N. pccidentes obtulerimus; Aurum, i. eius nomine abiecerimus huius mundi substantiā, contenti quibus tegimur & nutrimur; 2. Thus, q̄ offerimus, ubi orationes ex corde, quasi incensū redolens in conspectu Dei deuotē effuderimus; 3. Myrrham, quando carnis uitia per abstinentiā mortificauerimus. Quicumq; .n. sunt Christi, inqt̄ Apost. carnem suā cum uitijs & cōcupiscentijs crucifixerunt. Hęc .n. nostra oblatio, hodie designata est in mysterio per Magos. Hodie quoq; quū iā triginta annos, qui ad Iordanem baptizandus aduenit, sed testimonio Dei Patris innotuit, cū de eodē D. N. Iesu Christo ad omnes dicere audit⁹ fuit, Hic est filius meus dilectus, in quo mihi benē cōplacui, ipsum audite.

1. Timoth. 6.

Psal. 140.

Galat. 3.

Secunda apparitio.

Psal. 101.

Matth. 3.

Texta Apparitio. Iohan. 1.

Hodie pariter cū discipulis suis ad nuptias uocatus, deficiente uino, admirabili signo suę potētię aquas in uinum mutauit in Chana Galileę.

VITA B. ERMENOLDI, PRIMI ABBATIS Monasterij S. Georgij in Brunfeningen. ex ea qua iussu VV. Aldrici 16. Abbatis eiusdē Monasterij scripta est. Obijt autem uir sanctus, Anno à partu Virginie.

1121. Electionis uerō eius 7. ut patet infrā.
B.ERMENOLDVS in Sueuia claris natalibus ortus, cū parentes præter expectationem diuinitus sibi filium concessum uiderent, fuit ab iisdem, in Hirsaugiensi monasterio, diuino obsequio mancipatus. Cū autem & indole præclara, & magno ingenio præditus esset, non minores in uirtutum omnium exercitatione, q̄ in artium maximarum disciplinis progressus fecit;

6. Ianuarij. Patria & genus eius.

ad eum ut vivam quandam virtutis & sanctitatis imaginem, quam in Hirsfaugia Abbate, Vvilhelmus viro omnibus naturæ & gratiæ dotibus ornacissimo cernebat, in se exprimeret. Quæ illum omnibus in Christo fratribus, tam charum atque amabilem reddidit, ut eorum, & summa Henrici Imperatoris eius nominis V. voluntate Laurisheimensis Abbas creatus sit: quam provinciam castro ingenij dexteritate & morum sanctitate administravit: ut gregem illum & numero & merito ampliatum, tandem diuina planè virtute florentem coaspexerit.

Fit Abbas.
* Lorfacensis.

Detestatur
Symoniam
Ermenoldus.

Monasteriū
Brunfenin-
gensē à quo
conditū sit.

Erat autem beato viro frater, & generis nobilitate & diuitijs pollens; qui cum aliquando cum alijs ad Imperatorem venisset, atque Henricus Imperator subridens illi dixisset, Fratrem tuum regali Abbatia Prefectum, ad summum honoris culmen proueximus, quid tu huic maiestatis nostræ munificentia rependes? ille responsum humanitatis & gratiarum actionis plenum reddidit, pauloque post, ut grati animi significationem uberius erga Imperatorem declararet, munera haud contemnenda ei obtulit. Ermenoldus autem ubi id intellexit, statim, ne vel leuissima simoniae labis in ipso nota haberet, se ea dignitate abdicauit, & ad suum Vvilhelmum Hirsfaugienis monasterij Abbatem, cum turba discipulorum amplius quadraginta, qui se ab eius complexu auelli non patiebantur, profectus est. Fuit eius aduentus omnibus valde gratus, tantisque honorum & benevolentia indicijs celebratus, ut existimarent se non hominem sed angelum recepisse.

Ea tempestate, Otho Babenbergensis Episcopus, diuino instinctu Brunfeningense monasterium recens fundauerat, cui cum virum idoneum ad-

genti desiderio expeteret præficiendum, præclara Ermenoldi fama cōmōtus, eum acceffit. eiufque regi mini fidenter commisit. Suscepit vir sanctus pari animi alacritate & confidentia, ijsque virtutum ornamentis locum decoravit, vt omnium præconio mirè celebraretur. Fuit autem cum alijs virtutibus admirandus, tum rerum humanarum, & honorum contemptu adeo præcellens, vt cum Imperator Henricus iustis de causis, à Romano Pontifice anathemate plexus esset, vir sanctus tanquam fidelium communione indignum, aditu eum monasterij prohibuit; neque vllis minis vel terroribus adduci potuit, vt quicquam de hac animi magnitudine remitteret, supplicem se Imperatori exhiberet; sed iustitiæ zelo præclare accensus; quod sui erat officij, egregiè præstitit.

Fit Abbas
Brunfenin-
genfis.

Constantiæ
pius.

Inter alias autem virtutes, quibus ornatus erat, præcipua illi cura pauperum & peregrinorum erat, quibus adeo se benignum, & humanum præbuit, vt inopes vsu & consuetudine adducti, tam secure & fidenter ab eo, opem poscerent; vt non tam beneficium petere, quam debitum reposcere videretur, perinde ac si ab œconomo suo, res quibus opus habebant, exigerent. Vt autem eius liberalitas omnibus innotesceret, dira fames totam oppressit Baviariam, ita vt non pauci inedia confecti interirent. Confluebant verò omnes ad B. Ermenoldum, isque iussit frumentum è granarijs de promptu in pauperes distribui; nec prius cessatum est, quam compertum esset nihil monasterio relictum esse. Cumque ministri nec tantillum quidem superesse dicerent, ille de Dei benignitate nihil hæsitans, totum se ad deprecandum Dominum contulit, & ecce, altera luce adest vir quidam prædiues & nobilis, qui de sua substantia

Benignitæ
eius in
pauperes.

H 5 Domi-

Dominum honorans, abundè fratrum supplementum inopiam. Solebat, vir sanctus, commisso sibi gregi, vt verus pater & pastor, inuigilare; neque committere vnquam, vt suorum mores laxiore disciplina deflueret. Delinquentes autem etsi in spiritu lenitatis corripere, improbi tamen quidam, indignantes sibi suis voluptatibus interdictum esse, acerbissimo odio illius inflammati, eò amentis progressi sunt, vt necem ei ad certum diem mandarentur. Huius rei certior factus tantum astringente timore mortis perterritus se subdlexerit, vt etiam ultro se in eorum, qui iam culeris ad scelus perpetrandum armati stabant, conspectum dederit. Sed accidit vt illi, admiranda vultus eius grauitate & optimo splendore percussi, pedes manusq; retraxerint, & à nefario scelere se continuerint.

Mortis egressus.

Vbi autem tempus à Deo definitum adfuit, quæ sancta anima corporis contubernio soluenda erat, rursus filij nequam, & tanto patre indigni eius mortem conspirarunt. Vnus ex ijs furore armatus locum, qui viro sancto necessario tradendus erat, obsedit: & tanta vi in caput illius percussit, vt mox humi stratus, cum extremo spiritu exspiraret. Inde verò aliorum manibus sublatum, quamdiu sine vllò vitæ iudicio iacuit. Paulò post ad se reuersus, cõiectis in discipulos oculis hilari eos sermone affatus est. Discipulis verò binam fuisset sciscitantibus, respondit: ad thronum Dei se raptum fuisse, bonaq; verba & promissiones consolationis plenas illic accepisse, puta quòd nunquam diuinus cultus eo in loco futurus esset. Et ne quid dubitationis apud se de his promissis relinqueret, addidit se diè crastina

A quodam suo subdito grauissime seditur.

sub Missarum solennijs quando hymnus Angelicus decantaretur, spiritum Deo redditurum. Dixit: & vera eum dixisse, res ista postridie declaravit. Nam in sacra Epiphania, hora illa qua dixerat, corporis ergastulo solutus: ad æternam gloriam feliciter migravit. Erat tum annus Christi nat. septimus autem electionis eius, qua creatus est Abbas Brunfeningensis.

Post obitum, quidam ex nostris in vindemijs in Austriam missus, monasterium quoddam ingressus, à monacho quodam benignè exceptus fuit; ubi post multos vtrò citroque sermones habitos, monachus ille quæsiuit, fuisset ne quandoque apud nos Abbas Ermenoldus nomine. Fratre autem respondente fuisse, & quidem primum monasterij nostri Abbatem ille subiunxit. Tamen nulla mihi eius nominis noticia fuit, tamē nuper cōperi maximi eum apud Deum meriti esse. Cum enim ad vitæ usq; desperationem fluxu sanguinis laborarem, multosq; sanctos frustra inuocarem somnus mihi obrepserat. Et ecce videbar mihi ad Christi tribunal rapi, & acerbissimas peccatorum meorum penas luere. Cumq; alij atq; alij, pro meritum diversitate, vel æternis deputaretur supplicijs, vel ad cælestia beatorum gaudia transmitteret, vidi Benedictini quendam ordinis monachum ob vitā in monasterio negligentius actā, grauissimis subijci quæstionibus: vt iam iam in tartara relegendus puraretur. Cumque nihil, quod pro sui excusatione adferret, haberet, vir quidam eximia sanctitate clarus, ardentem pro eius liberatione preces fudit, asserens quòd vel eo solo nomine misericordia dignus esset, quod stabilem semper eodem in loco pedem fixisset & obedientie iugo colla subdidisset. His sancti illius precibus

Prædicit obitum suum.

Moritur.

Vise cuiusdā monachi à fluxu sanguinis curati.

cibus placatus iudex, reum absoluit. Tum eg
sancti illius desiderio vehementer captus, me
illum pro infirmitatis meæ, qua tenebar, remedi
deprecandum composui. Cumque eum esse
menoldum Brunfeningensem Abbatem didici
sem, ilicò me ad Missam de Confessore celebra
dam erexi, sacrisque indutus vestibus, quam
virium sæpè imbecillitate præpeditus, sacrum
peregì; eoque peracto, prorsus me incolumem
sensì.

Miracula
ad sepulchrum eius.

Inter alios contigit aliquandò, cæcum ad se
pulchrum eius illuminari. Aderant complures
eius miraculi inspectores & testes, qui vno
homini illi, Deum, & S. Ermenoldum, pro tanto
beneficio laudanti, gratulabantur. Ecce autem
quidam, malo dæmone impellente, hominem il
lum contumeliosis increpitans verbis, impostor
& mendacem appellare cepit. Moxque insolentior
factus, confecto è funiculis flagello, ter beati
viri sepulchrum verberavit; & sacrilego ore, Er
menoldo, vt quiesceret, imperavit. Vix verbi
blasphemiarum & furoris plena finierat; cù dero
penrè faciè intollerabili accendi ardore Impi
sensit, quo tormento penè exanimatus, dura cer
nice nihilominus cubile suum petijt. Sequebatur
famulus: qui blasphemiarum eius minimè igna
rus, hortari eum cepit, vt vera cordis contritio
ne & integra confessione; commissum scelus ex
piaret. At ille spreto salutari consilio, à frigida
qua remedium quæsiuit; sed minimè inuenit. Re
uersus verò ad lectum, corde in scelere plane ob
durato, horribili lepra percutitur; separatur ab
hominibus; nec tamen reatum conficitur. Acci
dit indè vt die quodam mensæ accumbens, mini
strum cibos adferentem præstolaretur. Minister
autem

Divina vi
tio in blas
phemum.

1227
famulus: qui blasphemiarum eius minimè igna
rus, hortari eum cepit, vt vera cordis contritio
ne & integra confessione; commissum scelus ex
piaret. At ille spreto salutari consilio, à frigida
qua remedium quæsiuit; sed minimè inuenit. Re
uersus verò ad lectum, corde in scelere plane ob
durato, horribili lepra percutitur; separatur ab
hominibus; nec tamen reatum conficitur. Acci
dit indè vt die quodam mensæ accumbens, mini
strum cibos adferentem præstolaretur. Minister
autem

autem solito nonnihil tardius rediens, hominem facie in ardentibus prunas collapsum, extinctum reperit. Nec dubium, quin eo supplicio, debitas scelerum suorum poenas luit. Sunt & alia praeclara sanè sancti huius miracula, quae nos breuitatis studio praetermittimus.

ILLVSTRE MARTYRIVM S. LVCIAE
iii, Antiochena ecclesia Presbyteri, quod constanter exegit Nicomedia, sub Salerio Maximiano, in Oriente Imperante, Anno Domini 311. Eusebij Romani Pontif. 3. Constantini verò Imperatoris 6. Ex eo quod est apud Simeon Metaphrasten.

Caesar Baro:
Tom. 3. An.
Ecclesias.

7. Januarij.

Patria & genus eius.

Distributis in pauperes sublatij. fit monachus.

Studet in virtutibus proficere.

Lucianus, Samosata, ciuitate Syriae, parentibus honesto loco natis oriundus, puer duodecim annorum, utroque parente orbatus, ad Macarium, qui Edesam habitabat, diuitijs suis in pauperes distributis, confugit. Apud quem breui temporis spatio, sacrorum librorum intelligentiam consequutus, & lauacro regenerationis expiatus, ad monasticam vitam declinauit. Vbi ardenti pietatis studio, arduum virtutum omnium culmen sibi proponens, carnem antè omnia, frequenti inedia spiritui subiugabat. Crebrò suspirijs & precibus, diuinam sibi gratiam concilians. Diuinarum autem rerum meditationi adeò erat intentus vt lassata vigilijs & labore exhausta membra, quietem non prius caperent, quam somno necessario victa natura succumberet. Et ne quovquam vanitatis puluere mens obduceretur, cauebat imprimis, ne quid praeter diuinos sermones lingua sonaret.

Et haec quidem puerilibus annis. Postquam verò aetate maturior in Ecclesia Antiochena sacerdo-